

PER PETRI

Rue de Bucy

Her er mit værelse i Rue de Bucy. Ovre i hjørnet står klædeskabet som jeg skrev så meget hjem om. I det fandt jeg et par sko fra den forrige gæst og en brochure om forholdsregler i forbindelse med forkølelse. Jeg smed brochuren ud og henvendte mig nede ved receptionen med skoene. Jeg ved ikke om de var i min størrelse. Hver formiddag kom der en dame og ordnede værelset. Som regel var jeg ude, nede på hjørnet for at få en kop morgenkaffe og en croissant. Så sad jeg der ved et bord og kiggede ud, og følte mig godt tilpas. Jeg syntes at nu var dagen lige startet. Solen skinnede ned i gaden eller også så regnede det. Mærkeligt nok husker jeg ikke det almindelige gråvejr. Sådan noget må der have været. Den eneste uden paraply var mig. Jeg fik aldrig købt en. Når det regnede var gaden fyldt med kvinder i trenchcoat og bare ben og paraplyer i forskellige farver. De mest elegante havde sorte paraplyer. Der var selvfølgelig også mænd. De var enten overdrevent afslappede eller mærkeligt stive. Byen holdt ikke op med at forekomme mig umenneskelig. Byen tålte min tilstedeværelse, og den lod det blive ved det. For en tid kunne jeg føle mig mindre udsat når jeg sad ved bordet og kiggede ud. Der var en dag hvor jeg havde bestemt mig for at blive siddende hele dagen. Jeg tog mod til mig og blev siddende. Ind imellem bestilte jeg noget hos tjeneren når han gik forbi. Jeg bladrede i Le Figaro og Libération og nogle andre aviser, jeg skrev et par indskydelser i min notesbog, gik ud på toilettet et par gange for at vaske mine hænder. Jeg fandt mit ophold ved vinduet næsten storslået. Ikke hele tiden, men pludseligt, næsten som en kuldegysning. Mit forehavende var enkelt og minimalistisk. Hvis jeg skulle finde en slags eksistentiel ro hvorfra alt kunne starte, måtte det være her på den her måde. Jeg blev i Paris i syv dage. Jeg beholdt mit værelse, selvom der på et tidspunkt var tale om en reservation der ikke kunne laves om på. Jeg blev i kvarteret. Som var afgrænset af store boulevarder. Dem undlod jeg at krydse.

Jeg kan huske da jeg sad i toget, at jeg ikke følte det som starten på noget nyt. Mere en fortsættelse. Fremfor alt en fortsættelse. Jeg lænede mig ud for at se ned langs togvognene, som lige var begyndt at køre, mens landskabet fortsatte sydover.

Tennis

Omme på den anden side af huset spiller to mennesker tennis på kanten af slagskyggen. Bolden høres tydeligt når den rammer og følger angiveligt en enkelt og smuk kurve udspændt mellem kroppene, at dømme efter de løftede ansigter. I lyden fra de rutschende skos møde med gruset, virker det som om aftenen er begyndt at falde på. Måske er det bare fugtigheden fra en mere mørkeblå del af himlen. Bolden bliver slået ud af banen, som ikke er nogen egentlig bane, men et areal der virker ubegrænset, inden landet begynder med marker og træer og kilometersten, og den enes shortsklædte skikkelse løber ind i slagskyggen og forsvinder. Den anden går lidt rundt med en hånd i siden, mens han med ketcheren i den anden laver baghåndsslag i luften som står stille. Og han står stille og drejer rundt så hans ansigt ser ind i mørket, men det er slet ikke fra den kant han venter sig overraskelsen. Lige så lidt som det er fra lyset der blåner i landskabet bag ham. Sådan ser det hele ud et stykke tid. Et afbrudt tennis-spil som meget vel kunne være afsluttet: en spiller der står stille og kigger ud af banen, ind i mørket som dels er skyggen fra muren, dels muren af et stort hus. Inde på et værelse, som ingen steder vender hen, bortset fra ind mod spejlet over håndvasken, ligger hun gennemblødt og kigger op i loftet. Ketcheren har hun lagt hen over sit ansigt. Nettets strenge danner på den måde forgrunden i et billede af det næsten hvide. Hun kan få det hun ser til at forestille næsten alt muligt, ved at stille skarpt eller lade blikket hænge slapt mens tankerne gør deres. Lagnet og luften har opsuget næsten alt det våde. Hun falder også i søvn på den måde.

Badested

Jeg er at finde her hver dag. Jeg går herved dagligt. Når jeg omgivet af naboborde ser ret frem for mig, er det havet og himlen jeg kan se i forskellige varianter af blå omkring en streg. Til siderne to rækker af badehuse, som kommer tættere på hinanden på vej mod stranden, men som ikke desto mindre er helt parallelle. I det stille sysler jeg med tanken om, at perspektivet udelukkende er et spørgsmål om forsvinding.

Jeg medbringer ofte bøger. Når jeg med øjnene glider ned over siden, fæstner jeg mig ved særlige steder. Hvorpå jeg lægger dem fra mig og kigger op.

Dørene ind til badekabinerne er blå som de tynde søjler, der bærer baldakinen og er nummereret fortløbende fra nul mod et tal omkring toogtyve. Jeg gætter på toogtyve. Mit skøn beror på de optællinger jeg med øjet kan gøre herfra. Jeg tænker på hvordan der ser ud inde bag dørene. Jeg er ikke i tvivl om at den ene kabine er den anden ganske lig. At de ligner hinanden til forveksling.

Når dørene går op - det vil sige, når nogen har klædt om og derefter åbner døren for at gå ned mod vandet eller op mod bygningen på hvis terrasse jeg sidder - er fornemmelsen af mørke uomgæelig. Ikke som mørket under en parasol, hvilket er at henregne under de udendørs skygger. Men som mørket i et værelse.

Sidst på eftermiddagen når solen står lavt, sker det, at et oplyst, skævt firkantet felt kommer til syne længst inde. Nærmest som et trapez.

Jeg føler mig vellidt her og samtidig ganske anonym. En djævelsk blanding der, om jeg havde en psykolog sådan som amerikanerne har selv på korte udlandsophold, ville blive mig frarådet.

Jeg er klar over at den fjerlette stemning, der hviler over stedet her, holder mig fast. Det kan synes paradoksalt at vinden og havet som altid er i bevægelse, og af hvilke jeg er omgivet næsten hele dagen, ikke afstedkommer en flygtighed mere udtalt, end den at sidde under blafrende parasoller. Jeg føler mig næsten forledt til at tro, at jeg siddende inde i skyggen gør et mere flygtigt indtryk, end det der forbinder sig med at gå ind i et hus og ud igen, og stå ud af en bil og gå væk og komme tilbage igen og køre videre. At min søgen, der har bragt mig til at opsøge dette sted, er et bevis på at stilstand divideret op i flygtighed giver mere flygtighed.

Der er mange beskyldninger at rette mod min livsførelse. Den kan virke næsten utilstedelet letbenet. De samme luftige gåture over solblæste veje og pladser fra stationen til terrassen ovenfor badehusene. De fire lave trin ned til sandet, fliserne lagt punktvis ud mod vandet.

